

Mahalledeki Gariban

– lalelik · 15 Haziran 2013

Çok eskiden yani 26 yıl kadar önce, ben ilkokul dönemindeyken, bizim mahallede bir gariban otururdu. Evi sadece bir eski viran oda ve yatak, yorgandan ibaretti. Ne bir eşya dolabı, ne giysiler. Bir aynası da yoktu muhtemelen zaten kendine pek bakmazdı. Kaç ayda bir yıkardı karnını? Saçları uzun. Bir gün evini görmek durumunda kalmıştım gezerken. Arkadaşların çıkmaz sokağında bu garibanın evi. Tabii ev denebilirse. Evin pencereleri bile camlı değildi. Yani kışın ne yaptığını siz düşünün artık ki o zamanlar daha soğuk olurdu kışın. Odun, kömür taşıyarak karnını doyuruyordu muhtemelen. Bir iki görmüştüm. Bakışları bir başka bakar, korkuturdu beni. Herkes gibi bakmazdı çünkü. O yüzden yarı deli zannederdim onu. Çocukluk. Bilgece bir bakış mıydı yoksa, bilinmez. 50 yaşlarında görünmesine rağmen muhtemelen yaşı daha küçüktü. Çünkü hayat onu çökertmiş olmalıydı. Herşeye rağmen bir de sigara bulursa içerdi. Bu da ayrı bir mizah konusu. Ama belki o sayede açlığa dayanabiliyordu. Kısa bir ömür sürmüştür muhtemelen. Ve süründüğüne de eminim hayatının sonuna kadar. Bunun sorumluluğunu sadece ona yüklememeli vicdanımızı sorgulamalıyız. Hepimiz yanibaşımızdaki garibanlardan sorumlu olmalıyız. En azından karnını doyurabilsin. Yıkabilsin. Sıcakta uyuyabilsin. Temel ihtiyaçları yani. Bunu onlardan esirgememeliyiz. Hepimiz birden; “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür, Ve bir orman gibi kardeşçesine”.